

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.059/2026/6.

A felperes:

(felperes neve) (lakcím)

A felperes jogi képviselője:

dr. Farkas József Zoltán (ügyvéd címe)

Az alperes:

(hírportál neve) Szerkesztősége (címe)

Az alperes jogi képviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Litresits András; ügyvédi iroda címe)

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás elrendelése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 7.P.20.239/2025/14.

A fellebbezést benyújtó fél, fellebbezés száma:

felperes, 7.P.20.239/2025/15.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.

Kötelezi az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül tegye közzé az általa szerkesztett (hírportál neve) internetes hírportál kezdő lapján legalább 24 óra időtartamban, ezt követően pedig az eredeti cikk elérhetőségéig a weboldal cikk archívumában az eredeti közléssel azonos szedési módban és betűmérettel, kommentár nélkül – úgy, hogy abból „linkelt tartalomként” a helyreigazított cikk szövege elérhető legyen – az alábbi közleményt.

„Helyreigazítás:

A 2025. szeptember 20.napján a „Vége van? Így teszi tönkre a hatalom a (település neve)-i drámatagozatot – a (település neve) Televízió riportja” címmel megjelent írásunkban a cikkbe beágyazott (település neve) Televízió „Vége van? Így teszi tönkre a hatalom a (település neve)-i drámatagozatot” című videó riport alapján valótlanul híreszteltük, hogy (felperes

neve) igazgató részéről szinte mindennaposak az iskolában a lekezelő megszólalások, napi rendszerességgel keres alkalmat arra, hogy megfélemlítse, megalázza, vagy manipulálja a diákokat nyilvánosan”.

A felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 804.342 (nyolcszáznégyezer-háromszáznegyvenkettő) forintra leszállítja azzal, hogy azt a felperes a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft. részére köteles megfizetni.

Megállapítja, az elsőfokú eljárási illeték összege 31.500 (harmincegyezer-ötszáz) forint, amelyből a felperes 21.000 (huszonegyezer), a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft. 10.500 (tízezer-ötszáz) forint megfizetésére köteles az államnak a NAV illetékbevételei számlájára az esedékesség napjáig.

Az illetékfizetési kötelezettség esedékessége az ítélet jogerőre emelkedésének a napja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon fizessen meg a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-nek 86.266 (nyolcvanhatezer-kettőszázhatvanhat) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetékből a felperest 36.000 (harminchatezer) forint, a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-t 12.000 (tizenkettőezer) forint megfizetésére kötelezi az államnak a NAV illetékbevételei számlájára az esedékesség napjáig.

Az illetékfizetési kötelezettség a jelen határozat meghozatalát követő 60. nap.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes a (párt neve) tagjaként helyi önkormányzati képviselő és a (település neve)-i (gimnázium neve) Gimnázium Igazgatója.

[2] Az alperes sajtószerv, szerkesztésében jelenik meg a (hírportál neve) internetes híroldal, amelyen 2025. szeptember 20-án (...) rovatban „Vége van? Így teszi tönkre a hatalom a (település neve)-i drámatagozatot” főcímmel és „A (település neve) Televízió Vége van? Így teszi tönkre a hatalom a (település neve)-i drámatagozatot” címmel riportot készített a (gimnázium neve) Gimnázium országos hírű drámatagozatának ellehetetlenítéséről” alcímmel jelent meg írás.

[3] A cikk tartalmazza (rendező 1. neve) rendezőnek az újságíró gimnázium drámatagozatát érintő kérdésére adott válaszát, majd így folytatja: „A két éve tartó ellehetetlenítési akció a drámatagozat ellen most már ott tart, hogy az utolsó drámás tanárt is elküldték az iskolából”. Beszámol arról, hogy a felperes, aki a (párt neve) (település neve)-i önkormányzati képviselője is egyben, az ügyben érdemi nyilatkozatot nem tesz, azonban a (település neve) Televízió megszólaltatta az iskolából elbocsátott tanárt, (rendező 1. neve)et és a drámatagozat korábbi diákját. Ezt követően közzétette a YouTube – (.....) oldalról a főcímben megjelölt riportot. Ebben a riportert beszámolt arról, hogy a drámatagozatot 47 éve (rendező 2. neve) filmrendező ötlete alapján indították a városban. „... Neki köszönhetően máig tartó színművészeti hagyomány honosodott meg (település neve)en, amit most már sokan temetnek. A képzeletbeli fejfára ráírhatják: élt 47 évet.”. Ezt követően (rendező 1. neve) fejti ki álláspontját a történekről. A riportert elmondja, „2024. tavasza óta hangos a hazai sajtó (település neve)-i (gimnázium neve) Gimnázium irodalom- és drámatagozatán történekről”. Megnevezi a drámatagozaton végzett ismert színészeket, rendezőket, médiaszemélyiségeket, majd közli: „Ezt a közel 50 éves múlttal rendelkező képzést szeretné ellehetetleníteni az iskola jelenlegi igazgatónője, (felperes neve), aki nem melleleg (párt neve) önkormányzati képviselő” (1. számú közlés). Ezt követően bejátszásra került a végzett drámatagozatos hallgatók előadásának egy részlete, erre utalva folytatódik a riport. „A darabban elhangzó lekezelő megszólalások (felperes neve) igazgató részéről szinte mindennaposak az iskolában. A diákok elmondása szerint ez máig nem szűnt meg. Napi rendszerességgel keres alkalmat arra, hogy megfélemlítse, megalázza vagy manipulálja mindezt nyilvánosan” (2. számú közlés). Ennek bizonyítékául egy (település neve)-i online lapon közzétett és lejátszott hanganyagra utal. A drámatagozatot érintő „ellehetetlenítési akció” részeként jelöli meg, hogy a szeptember 1-jén az igazgatónő azonnali hatállyal elbocsátotta (tanárnő neve) tanárnőt, a drámatagozat vezetőjét. A riportert megszólaltatta a tanárnőt, aki elmondta, hogy a tavalyi év óta folyamatosan csökkentették az óraszámait, majd a megszólaltatott diákok szerint ebből úgy tűnik, hogy nem indul emelt szintű drámafakultáció. Tudósít a diákok tanárnő elbocsátása miatti demonstrációjáról. A riportban bejátszásra került a polgármesterrel készült telefoninterjú, amelyben elmondja, hogy a kialakult helyzet a drámatagozatra és a gimnáziumra egyaránt negatív hatással van, ami a jelentkezők számának csökkenésében nyilvánul meg. Majd a riportert folytatja: „Sokak szerint ez már nem csak a drámáról szól, hanem az egész (gimnázium neve) Gimnáziumról, eddig ugyanis 120-130 gyerek jelentkezett az iskolába, idén azonban ez a szám a felére csökkent. Az igazgató tevékenysége ugyanis elriaszthatja a szülőket attól, hogy a (település neve)-i iskolába adják gyereküket” (3. számú közlés).

[4] Tudósít arról, hogy a felperes többszöri megkeresésre nem reagált.

[5] A felperes előzetes eljárásban előterjesztett helyreigazítási kérelmének az alperes nem tett eleget.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 5 napon belül az általa szerkesztett (hírportál neve) internetes sajtótermék kezdő lapján legalább 24 óra időtartamban, azt követően pedig az eredeti cikk elérhetőségéig a (hírportál neve) weboldal cikkarchívumában, mindkét esetben az eredeti közléssel azonos szedési módban és betűmérettel, saját kommentár nélkül, úgy, hogy abból – linkelt tartalomként – legyen elérhető a helyreigazított cikk szövege, tegye közzé az alábbi közleményt.

[7] „Helyreigazítás!

A 2025. szeptember 20. napján a »Vége van? Így teszi tönkre a hatalom a (település neve)-i drámatagozatot – a (település neve) Televízió riportja« címmel megjelent írásunkban változtatás és kommentár nélkül, annak tartalmával ezért egyetértőleg tettük közzé beágyazott YouTube videó formájában a (település neve) Televízió »Vége van? Így teszi tönkre a hatalom a (település neve)-i drámatagozatot« című videóriportját. A riportban valótlan állításként kerül megfogalmazásra, hogy (felperes neve) igazgató a (település neve)-i (gimnázium neve) Gimnázium nagymúltú dramaképzést ellehetetleníteni szeretné, illetőleg az is, hogy mindennek bármilyen kapcsolata is lenne az ő (település neve)-i (párt neve) önkormányzati képviselői minőségével.

Valótlan a riport azon állítása is, hogy a lekezelő megszólalások (felperes neve) igazgató részéről szinte mindennaposak az iskolában. Úgyszintén valótlanul állítja a riport azt is, hogy az intézményvezető, (felperes neve) napi rendszerességgel keres alkalmat arra, hogy megfélemlítse, megalázza vagy manipulálja a diákokat nyilvánosan. Valótlan állításként fogalmazza meg a riport továbbá, hogy az igazgató, (felperes neve) tevékenysége elriaszthatja a szülőket attól, hogy a (település neve)-i iskolába adják a gyerekeiket.

Mindezekkel sajtótermékünk a fentiek szerinti valótlan tényállításokat hírsztelte (felperes neve) vonatkozásában.”

[8] Kérte, az alperesért szerkesztői tevékenységet viselő jogi személyt, a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-t, vagy másodlagosan (főszerkesztő neve) főszerkesztőt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsos költségről szóló 17/2024. (XII. 09.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdése alapján a csatolt megbízási szerződés alapján felszámított bruttó 476.600 forint perköltsége megfizetésére. Keresete jogalapjaként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. tv. (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:54. § (1) bekezdését, 2:42. § (1) bekezdését, 2:43. § j) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 493-496. §-át jelölte meg.

[9] Tényállítása szerint a (település neve) Televízió riportja a helyreigazítás szerinti valótlan tényállításokat tartalmazza. Azzal, hogy azt az alperes elhatárolódás és kommentár nélkül a cikkbe beágyazva, közvetlenül elérhető módon megjeleníti, valótlan tény hírsztelését valósítja meg, ezáltal helyreigazításra köteles.

[10] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Perköltségét a csatolt díjmegállapodás alapján összesen 1.144.813 forintban számította fel.

[11] Elsődlegesen „alaki” védekezést terjesztett elő, amely szerint az Smtv. 12. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a perbeli cikk tekintetében visel szerkesztői felelősséget, azonban a beágyazott és a televízióban megjelent riport tekintetében médiaszolgáltatónak nem ő, hanem a (település neve) Televízió minősül, ezért a felperesnek vele szemben kell igényét érvényesíteni. A passzív perbeli legitimáció hiányával összefüggő álláspontjának alátámasztására fővárosi és pécsi ítéltáblai döntésekre hivatkozott.

[12] Érdemi védekezése szerint a riportban a felperes által sérelmezett nyilatkozatok a megszólaltatott személyektől származó vékony ténybeli alapon nyugvó

véleménynyilvánításnak tekintendők. Hivatkozott arra, hogy a felperes önkormányzati képviselő mivoltára tekintettel közéleti szereplőnek minősül, illetve a (gimnázium neve) Gimnázium igazgatójaként a vele szemben megnyilvánuló kritika határai a hivatkozott AB határozatokra figyelemmel megengedőbbek, illetve nagyobb tűrési kötelezettség terheli. Érvelése szerint a riport megjelenését követő Facebook bejegyzések és kommentek alátámasztják azt, hogy az olvasók egyértetűen a riportban elhangzottakkal, illetve egy más honlapon közzétett hanganyag alátámasztja a riportban elhangzott a felperesi tevékenységre vonatkozó véleménynyilvánításokat.

Az elsőfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.144.813 forint perköltséget, valamint az államnak 36.000 forint eljárási illetéket.

[14] Elsődlegesen a keresetösségi joga hiányára alapított alperesi védekezését vizsgálta. Rámutatott, a felperes által hivatkozott határozatok (Kúria Pfv.20.154/2025/5., Pfv.20.092/2025/6., Pfv.20.173/2025/7., Pfv.20.035/2025/7., Pfv.20.065/2025/7.) a jelen ügyben nem precedensképesek, mert azok tényállása a perbelitől eltér. Ezen ügyekben az alperesi hírportálok egy külföldi sajtótermék online felületén megjelent cikkekre utalva, annak alapján fogalmazták meg saját állításait. Az ügyekben kifogásolt közlések az adott alperesi sajtószervektől származtak, annak forrásaként jelölték meg a külföldi internetes sajtóorgánum állításait, és ezzel összefüggésben fejtette ki a Kúria, miszerint a mástól származó értesülés továbbadása (híresztelése) az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint önállóan is alapot jelenthet a sajtó-helyreigazítás elrendelésére. Ettől eltérően a jelen ügyben a sérelmezett megjelenésben, abba ágyazottan egy lekérhető médiatartalom került közreadásra.

[15] A Szeged Televíziót mint bárki által elérhető hírsatornát nem az alperes üzemelteti és szerkeszti. Az Smtv. 12. §-a szerint bármely médiatartalomban megjelent valótlan tényállítás helyreigazítás alapjául szolgálhat. Az Smtv. 1. § 1-7. pontjának fogalommeghatározása alapján az Smtv. tárgyi hatálya alá a lineáris és a lekérhető médiaszolgáltatások, valamint a nyomtatott és az internetes sajtótermékek tartoznak. Az Smtv. rendelkezései kizárólag az 1. § 7. pontja szerinti médiatartalmak vonatkozásában fogalmazzák meg az alapvető elvárásokat, a felhasználók által létrehozott videók (videócsatornák) azonban az ítélkezései gyakorlat szerint nem vonhatók e fogalom alá. Az AVMS irányelv (Az Európai Parlament és Tanács 2010. március 10-i 2010/13/EU irányelve a tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról – audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv) alapján a videómegosztó platform-szolgáltatások ugyan a médiaszabályozás hatálya alá tartoznak anélkül azonban, hogy e szolgáltatásokban megjelenő tartalmak az Smtv. 1. § 7 pontja szerinti médiatartalomnak minősülnének a Pécsi Ítéltábla III.Pf.20.021/2025/4. számú ítélete alapján. Ebből azt a következtetést vont le, ha az adott esetben szerkesztői felelősséget is vállaló személy csak felületet biztosít bizonyos médiatartalmak megjelentetéséhez, nem minősül sajtószervnek, ezért tőle sajtó-helyreigazítás nem kérhető vagy követelhető.

[16] Az alperes tehát a felperes által kifogásolt közlés vonatkozásában nem tekinthető az Smtv. 1. § 2. pontja szerinti médiaszolgáltatónak, a televízió műsor hírsatornán való közzététele nem az Smtv. 1. § 1. és 4. pontja szerinti médiaszolgáltatás, illetve nem az 1. § 6. pontja szerinti sajtótermék, ezért a keresetben meghatározott videómegosztó platformon az ott állított vagy híresztelt valótlan tény tekintetében helyreigazítás közzétételére nem kötelezhető. Ezen értelmezés alátámasztására hivatkozott a Kúria Pfv.20.602/2020/3. számú

ítéletére, amely szerint a médiatartalomnak kizárólag a médiaszolgáltatás során, valamint a sajtótermék által kínált tartalom minősíthető. Sajtóterméknek pedig – egyebek mellett – csak az az internetes újság vagy hírportál tekinthető, amelynek tartalmáért valamely természetes vagy jogi személy szerkesztői felelősséget visel. Mindez azt jelenti, hogy attól a sajtószervtől, médiaszolgáltatótól, sajtótermék szerkesztőségétől vagy hírügynökségtől lehet sajtóhelyreigazítást kérni, amelyik a sérelmezett médiatartalomért szerkesztői felelősséggel tartozik, azaz e tartalom kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért felel.

[17] A sérelmezett riport a (település neve) Televízió hagyományos TV-műsorában, valamint a YouTube csatornán mint letölthető médiatartalom-szolgáltatónál jelent meg, ezért az alperes helyreigazításra nem kötelezhető.

[18] Eltérő álláspont elfoglalása esetére érdemben is vizsgálta a helyreigazítási kérelem megalapozottságát.

[19] Osztotta az alperesnek azt az álláspontját, hogy a közléssel érintett kérdés a (település neve)-i (gimnázium neve) Gimnázium drámaképzésének jelene és jövője, az intézményvezető felperes ezzel összefüggő tevékenysége, szerepe, a lehetséges összefüggések feltárása volt, ami közügy, közéleti kérdés. Megállapította, a felperes mint önkormányzati képviselő ebben a minőségében közszereplő, míg a gimnázium igazgatójaként nem tartozik e fogalmi körbe, azonban az ügyben érintett témára, a közoktatásra és az intézményvezetésre tekintettel az Alkotmánybíróság által definiált, ún. kivételes közszereplőnek minősül. Hangsúlyozta, az Alkotmánybíróság mércéje szerint az értékítélet és a személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző, vagy nem tetsző, egyes megítélések szerint értékes vagy éppen értéktelen gondolatot tartalmaznak. Az Alkotmánybíróság a tényállítások vonatkozásában úgy foglalt állást, hogy rájuk is vonatkoznak a közügyek vitájának fokozott védelme melletti érvek, a tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásabadságnak. Az Alkotmánybíróság kifejtette, a tényállítások és vélemények megkülönböztetésénél a határeseteket az ún. értékítélettel terhelt tényállítások jelentik, amelyek a véleményszabadság magas szintű védelmét élvezik és a konkrét közlés jogi értékelésével összefüggésben kell állást foglalni, hogy valamely értékítélettel terhelt tényállítás sértette-e valamely közéleti szereplő személyiségi jogát. Az Alkotmánybíróság álláspontja alapján a véleményszabadság oltalma alatt állnak az erős, túlzó jellegű kritikát megfogalmazó és polemikus stílusban megírt, ámde vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéletek is.

[20] A vélemény és a tényállítás elhatárolásánál irányadó bizonyíthatósági teszt alapján elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy a videóriport a maga egészében, a teljes szöveggörnyezetét vizsgálva tényállításokat vagy véleménynyilvánításokat tartalmaz. Rámutatott, e vizsgálat kizárólag az előterjesztett helyreigazítási kérelemben valótlán tényként meghatározott állításokra korlátozódik.

[21] A helyreigazító közlemény első mondatában meghatározott kitétel („ellehetetleníteni szeretné”) a felperesi elképzelésekre, vágyakra történő utalás, amely bizonyíthatatlan azok felperes általi manifesztálása hiányában, ezért az vélemény. Az egyidejű képviselői minőségre vonatkozó nyilatkozat valós tény, amelyet az első kitéttel együtt értelmezve, egységesen is vélemény. Rámutatott, a drámatagozatos képzés szűkülését, csökkenését (tanú 1. neve) és (tanárnő neve) tanúk felperes által nem vitatott és nem cáfolt vallomásai igazolták.

[22] A 2. számú sérelmezett kitétel részben a riporter diákokkal történt beszélgetései alapján, az ő érzeteiket fogalmazta meg, közvetítette. Amennyiben azok tényállításnak minősülnének, az alperes által csatolt hangfelvétel bizonyítékként nem lenne figyelembe

vehető, miután kétséget kizáró módon nem igazolható a női hang felperestől származása. Ugyanakkor (tanú 2. neve) és (tanú 1. neve) tanúk vallomása a felperesi megnyilvánulásokat közvetett módon alátámasztotta. (tanú 3. neve) tanú is elismerte a felperes – egyszeri – tanulókkal szemben tanúsított kemény fellépését. (tanú 4. neve) tanú vallomását az alá-fölérendeltségi viszonyra tekintettel érdemben nem találta értékelhetőnek. Ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes magatartására vonatkozó megállapítások vékony tényekből levont következtetések, amelyek esetében az Alkotmánybíróság értelmezése szerint vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. Utalt arra, a meghatározások egyben szubjektív érzeteket takarnak, miután a tárgyas igéknek többféle megvalósulási formája létezik, azok minden esetben alany és szituáció függők.

[23] A 3. közlés, tekintettel a feltételes módú megfogalmazásra, szintén vélemény, értékítélet. Emellett pedig a polgármester nyilatkozatában elhangzott és (tanú 4. neve) tanú által is elismert létszámcsökkenés megteremti azon vékony ténybeli alapot, amely alapján a vonatkozásban is vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. Utalt arra, hogy ezt (tanú 4. neve) és (tanú 3. neve) tanú részben a demográfiai adatokkal, részben az iskola rossz sajtójával indokolta, ez utóbbi azonban szintén csak vélemény. Mindezek alapján a felperes keresetét mint alaptalant elutasította.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[24] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte. Kérte marasztalni elsődlegesen az alperest, másodlagosan a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-t, harmadsorban (főszerkesztő neve) főszerkesztőt az Ukr. 2. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltségében azzal, hogy jogi képviselője nem tartozik áfa körbe. A másodfokú eljárásban 3. sorszám alatt díjmegállapodást csatolt, amely szerint a fellebbezés előterjesztésének díja 300.000 forint.

[25] Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 381. §-a alapján kérte, a jogi indokolási kötelezettség [Pp. 346. § (5) bekezdés], valamint a bizonyítás eredményének értékelésére vonatkozó szabályok [Pp. 279. § (1) bekezdés] megsértésén alapuló lényeges és az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés miatt.

[26] Anyagi jogszabálysértésként az Smtv. 4. § (3) bekezdésének, 12. § (1) bekezdésének, Ptk. 2:42. § (1) bekezdésének, 2:43. § d) pontjának, 2:44. § (2) bekezdésének, 2:45. § (2) bekezdésének, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

[27] Tévesnek minősítette az elsőfokú ítéletnek az alperes perbeli legitimációja hiányával kapcsolatos álláspontját. Az elsőfokú bíróság álláspontjának alátámasztására felhívott Pécsi Ítéltábla Pf.20.021/2025/4. számú határozatának tényállása a jelen perétől jelentősen eltér, azok egymással nem analóg tényállások. A Pécsi Ítéltábla eseti döntésében szereplő ügyben a felperes egy YouTube-on megjelent tartalom helyreigazítását kérte. A jelen perben a felperes azonban nem a YouTube-on megjelent tartalom készítőjével, eredeti közlétezőjével szemben kér jogvédelmet, hanem az Smtv. 1. § 6. pontja szerinti sajtószervnek minősülő alperestől, amely internetes újságnak, illetve hírportálnak minősül. Azt kifogásolja, hogy az alperes a YouTube-on közzétett tartalmat önállóan, a saját felületén elhelyezett cikkben, annak integráns, elválaszthatatlan részeként megjelentette.

[28] Az elsőfokú bíróság az ítéletében nem látta el jogi indokolással a Pécsi Ítéltábla határozata és az abból levont saját konklúziója közötti kapcsolatot. Abból ugyanis, hogy a YouTube-on megjelenő tartalom nem az Smtv. keretrendszerébe illeszkedő közlemény,

nem következik az, hogy az Smtv. hatálya alatt működő alperesi sajtóterméknek ne állnának fenn az Smtv. szerinti kötelezettségei akkor, ha a saját felületén a kifogásolt tartalmat megjeleníti és a videóban foglaltakat változtatás nélkül, saját közönségének szívesen híreszteli. Az elsőfokú bíróság érvelésének elfogadása ellentétben áll az Alaptörvény B. cikke (1) bekezdésében meghatározott jogállamiságra vonatkozó alkotmányos alapvetéssel. A jogbiztonság végső soron a jogállamiságra vonatkozó alkotmányos alapelv sérelmével járna, ha a sajtótermékek az elsőfokú ítélet indoklására hivatkozással mentesülhetnének az Smtv. szerinti jogi kötelezettségeik és azok megsértésének szankciói alól. Ennek az álláspontnak a meghonosodása kiüresítené a sajtó-helyreigazítás intézményét.

[29] A Kúria Pfv.20.602/2020/3. számú döntésben megfogalmazottak szintén nem képeznek a perben olyan analógiát, amellyel az elsőfokú bíróság jogi indoklása megalapozható lenne, sőt a határozatból idézettek a felperesi álláspont alátámasztására alkalmasak. A Kúria döntése szerint a sajtószerv akkor tartozik felelősséggel, ha a médiatartalomért szerkesztői felelősséggel bír és a tartalom összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért felel. Ez az alperesre igaz, mert a felperes által sérelmezett cikkért általa sem vitatottan szerkesztői felelőssége van, a cikk tartalmára pedig érdemi ráhatással rendelkezik. Amennyiben az alperes esetlegesen elhatárolódott volna a videós riport jogsértő közléseitől, úgy azt lehetősége lett volna megtenni. Ennek hiányában az alperes részéről nem került sor. Az alperes azt az üzenetet továbbította, hogy szerkesztői felelőssége birtokában teljes egészében osztja a videós riport valamennyi állítását és saját szerkesztői elhatározásából lényegesnek tartja annak az ő olvasóival való megismerését, ezzel a sérelmezett valótlán tényállításokat saját sajtótermékében híresztelte.

[30] A sérelmezett cikk vonatkozásában az alperes személye kimeríti a sajtótermék szerkesztőségének, így a sajtószervnek a fogalmát, a Pp. 495. § (1) bekezdése alapján a jelen perben passzív perbeli legitimációval rendelkezik.

[31] Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet indoklása nem rögzíti, hogy a YouTube-on megjelent tartalom az alperesi sajtószerv cikkébe beágyazottan onnan további internetes navigálást nem igénylő módon, abban közvetlenül elérhetően azonnal megjelenik. A videó tehát a cikknek integráns része, a cikk a riport nélkül nem értelmezhető, annak lényege maga a beágyazott videós tartalom. Azt, hogy a sérelmes videó riport digitális tárolóhelye egy külső szolgáltató, nem jelenti azt, hogy a sérelmes riport nem az alperes sajtótermékében jelent meg.

[32] Felhívta a figyelmet arra, a weboldalszerkesztés során, mint az internetes újság írása is, nem idegen és ritka az a technikai megoldás, hogy a weboldalon megjelenő tartalom nem közvetlenül a sajtótermék tárhelyéről jelenik meg az olvasónak, hanem oda más applikációból, más szerverről kerül beágyazásra, mint a perbeli esetben.

[33] Az elsőfokú ítélet szerint a közlés nem híresztelés, ennek a megállapításának a jogi indokát az ítélet nem adja, ez ugyancsak az indoklási kötelezettség megsértését jelenti.

[34] Ismertette a híresztelés különböző fogalom meghatározásait, abból azt a következtetést vonta le, az alperes a videós riport felperesre vonatkozó valótlán tényállításainak híresztelését valósította meg, ezzel megsértette az Smtv. 4. § (3) bekezdése szerinti kötelezettségét és alapot adott a 12. § (1) bekezdésén alapuló helyreigazítási igény érvényesítésének.

[35] Az elsőfokú ítélet jogvita érdemét érintő jogi indoklása körében vitatta a 3145/2018. (V. 07.) AB határozat idézett indoklásának alkalmazhatóságát. Hivatkozott az elsőfokú ítélet [22] bekezdésében foglaltak ellentmondásosságára.

[36] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azon hivatkozását, miszerint a videós riport egészen öncélúan a felperes lejárátását, rossz színben feltüntetését szolgálja,

mintsem a közügy tárgyát képező kialakult helyzet korrekt bemutatását. A PK 12. számú állásfoglalás figyelmen kívül hagyásával külön-külön értelmezte és elemezte a kifogásolt tartalmat, döntését ennek alapján hozta meg. Azzal a kérdéssel azonban nem foglalkozott, hogy a riport egésze az alkotmánybírósági gyakorlattal ellentétesen a felperes személyét helyezte az anyag fókuszába és kisebb mértékben magát az ügyet, amelyről a sajtószerv a közvitára tekintettel beszámolni tartozik.

[37] A helyreigazítással érintett egyes állításokat illetően kifejtette álláspontját.

[38] Ismertette az „ellehetetlenít” szó Magyar Értelmező Kéziszótár szerinti fogalommeghatározását. Egy intézmény kilátástalan helyzetbe hozatalára, működésképtelenné tételére irányuló erőfeszítések bizonyítható körülményt képeznek. Annak ugyanis, hogy valaki valamit működésképtelenné kíván tenni, meghamisíthatatlan jelei vannak. Ilyen lehet, ha a drámatagozat pénzügyi forrásait megvonják vagy megkurtítják, munkatársait, vagy diákjait elbocsátják, a jövőre nézve a képzést nem hirdetik meg, stb. Erre vonatkozó jeleket azonban az alperes a perben nem bizonyított. A tanúvallomások összegzéséből az vonható le, hogy a munkáltató, aki nem a felperes, hanem a tankerület, egyetlen tanár, (tanárnő neve) munkavégzésre irányuló jogviszonyát szüntette meg egyoldalúan, aki a drámaképzésben is részt vállalt és csak azt követően, hogy hosszabb ideig tartó párbeszédet követően nem fogadta el a munkáltató által felajánlott munkakört. Igazolást nyert az is, hogy az intézményben nem a felperes, hanem a tankerület szüntette meg a X Szakgimnázium (a továbbiakban: (szakgimnázium neve röviden)) terembéreleti szerződését. Mindebből pedig nem vonható le következtetés, hogy a felperes nem kívánja ellehetetleníteni a drámatagozatos képzést. Ismertette a drámatagozatos képzés átszervezésének okait és körülményeit. Hangsúlyozta, e körülmények valamennyi peres fél előtt, az alperes forrásai számára pedig vitán felülálló módon ismertek voltak.

[39] Az elsőfokú ítélet azon kitétele, amely szerint a felperesi elképzelésekre, vágyakra történő utalás „bizonyíthatatlan azok felperes általi manifestálása hiányában” azt juttatja kifejezésre, hogy az ellehetetlenítési törekvés nem önmagában bizonyíthatatlan és nem emiatt nem igazolható. Amennyiben pedig a felperes ilyen törekvést manifestálna, úgy bizonyíthatóvá válna. A bizonyíthatósági teszt lényege, hogy az az állítás, amely bizonyítható tényállításnak minősül, értékítélet bizonyításának nincs helye.

[40] Az elsőfokú bíróság az „ellehetetlenítési törekvés” ténybeli megalapozását azzal indokolta, hogy a drámatagozatos képzés volumene a tanúk által is igazoltan csökkenést szenvedett. A bíróság következtetése okszerűtlen, mert nem mutatható ki ok-okozati láncolatosság azon állítások között, hogy a felperes el kívánja ellehetetleníteni a képzést, valamint szűkült a drámatagozatos képzés. A felvett bizonyítás eredménye alkalmatlan vékony ténybeli alap igazolására is.

[41] A Kúria Pfv.20.852/2024/7. számú precedensképes határozatát idézve kifejtette, a sajtónak nem csak joga a nyilvánosság tájékoztatása, de kötelezettsége is, hogy a tájékoztatást ne félreérthető módon, hanem etikusan, más jogait ne sértve adja meg. A riportert nem véleményt közölt, hanem kategorikusan jelentette ki a felperes képzés ellehetetlenítésére való törekvését. Utalt arra, az Alkotmánybíróság a 3107/2018. (IV. 09.) AB határozatában kimondta, nem szorítkozhat a bíróság a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának az értékelésére. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a kijelentés milyen valódi jelentést hordoz a befogadók számára. Az olvasók számára a közlés egyirányú lehet: a felperes által elnyomott diákság a jogaiért tüntet, miközben a felperes egyszemélyben lehetetleníti el képzésüket.

[42] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az ellehetetlenítésre törekvésről szóló közlés és a felperes politikai szerepvállalásának összekapcsolása véleményt fogalmaz meg, ennek indokát azonban nem adta.

[43] A 2. közlés kapcsán az ítélet azt tartalmazza, hogy a riporter a megállapításokat részben a diákokkal történt beszélgetések alapján közvetítette. Ezen ítéleti megállapítás iratellenes, mert a perben nem merült fel olyan tény, hogy ez az információ a diákoktól származna, sőt egyáltalán az sem derült ki, hogy ki a kifogásolt állítások forrása. Kiemelte, hogy a felperes politikai szerepvállalása miatt politikai ellenfelei nemcsak a (település neve)-i, hanem az országos közvéleményt is rendszeresen tematizálják az iskola mögé bújtatott módon felperes lejárásával. A videó készítőjének forrása politikai berkekben is megalapozottan kereshető, nem magától értetődő az, hogy csak a diákok számolhatnak be a sajtónak. Az elsőfokú eljárásban tanúként meghallgatott egyetlen közvetlen észleléssel rendelkező diák nem lehet alkalmas arra, hogy abból a többszáz főt kitevő diákság kollektív nézete megalapozottan leszűrhető legyen. Az elsőfokú bíróság azonban azt a bizonyítékot a sérelmes közlés ténybeli megalapozásaként mutatta be. (tanú 1. neve) tanú, az említett (tanú 2. neve) tanú édesanyja, akinek a tények észlelésére vonatkozó álláspontja a fiától származik.

[44] A közlés véleménye jellegét kizárja, hogy a cselekvések konkrét idejét is meghatározza a beszélő („napi rendszerességgel keres alkalmat”). Iratellenes és okszerűtlen, hogy az elsőfokú bíróság vékony ténybeli alappal rendelkező értékítéletként határozza meg a közlést, mert a tanúvallomások egybehangzóan egyetlen olyan esetet írnak körül, amikor a meghallgatott tanúk némelyikének a magatartását a felperes kifogás tárgyává tette, manipulációt pedig egyáltalán nem igazoltak. A megfélemlítés vonatkozásában egyetlen esetet említettek, azt, hogy a felperes feljelentett egy diákot, aki rá nézve olyan tartalmat tett közzé a Facebook csoportban, amely lényegileg a felperes életének különös kegyetlenséggel történő kioltásáról szól. Vitatja, hogy a vele szemben súlyos jogsérelmet megvalósító személy feljelentésével bárkit is megfélemlített volna. A megalázás tekintetében a tanúk szintén egyetlen esetről számoltak be, amikor egy drámatagozatos osztály – de ekkor sem a kollektív diákság – az iskola folyosóján az intézmény rendjét megzavaró, demonstratív magatartást tanúsított, a felperes ezt észlelte és az érintett tanulókat határozott módon, imperatívuszokkal a rend megtartására utasította. Vitatja, hogy e pedagógusi ténykedése megalázó lett volna.

[45] A riportban a narrátor maga nyilatkozik úgy, hogy bizonyítani kívánja állításait a bemutatott hangfelvétellel, ez cáfolja a kijelentések véleménynyilvánítás jellegét.

[46] Nem fogadható el az az ítéleti érvelés sem, miszerint a kifogás tárgyává tett ígék szubjektív érzetet fejeznének ki. Ennek ellentmond, hogy a fellebbezésében felhívott büntető törvényi tényállások, bűncselekménynek tényállási elemei a perben használt kifejezések. A megfélemlítés, manipulálás, megalázás hatása egyénenként különböző módon nem manifesztálódhat. A riport azonban nem azt állítja, hogy bizonyos diákokban sérelem, vagy megalázottság érzése alakult ki a felperes tevékenysége nyomán, hanem azt közli, hogy a felperes a mindezekre irányuló erőfeszítéseit mindennapos rendszerességgel megtette. Ennek valósága pedig valósága, vagy valótlansága objektív ténykérdés.

[47] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság (tanú 4. neve) tanú vallomását érdemben nem értékelte, a tanú kinevezése, státusza nem tőle, hanem a tankerület vezetőjétől függ. Mindezen túl arra vonatkozó adat, hogy a tanú bármilyen kérdésben is elfogult lett volna, nem merült fel.

[48] A 3. számú közlés ugyancsak tényállítás, amely ismételten csak egy kifejezetten a felperes jóhírnevének csorbítását célozza, szövegkörnyezeti funkciója nem a hiteles tájékoztatás, nem a közügy megvitatása és nem is egymással ütköző vélemények bemutatása.

[49] A sérelmezett közlések értékítélettel terhelt tényállításként való értelmezése esetén a felperes mint közszereplő személyiségi joga, jóhírneve törvényi védelem alatt áll.

[50] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, amelyet az Ükr. 2. §

(1) bekezdés a) pontja alapján a csatolt díjmegállapodásban foglaltakra figyelemmel négy ügyvédi óra figyelembevételével 220.000 forint+áfa, azaz bruttó 279.400 forint összegben számított fel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő értékelésével helyes tényállást állapított meg, és az irányadó jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését.

[51] A felperes fellebbezésének a perköltség viselésére vonatkozó petituma nem várt pernyertessége esetén is megalapozatlan a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2018. november 19-21-ei Országos Tanácskozásán elfogadott állásfoglalások 48. pontja és a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján.

[52] Csatolta a (település neve) Törvényszék (....)/7. számú jegyzőkönyvét, amiből kitűnően a jelen per tárgyalásának megkezdése előtti tárgyaláson a felperes a (település neve) Televízió Szerkesztősége ellen benyújtott keresetétől elállt, amely perbeli cselekményét jelen perben benyújtott fellebbezése útján próbálja korrigálni.

[53] Egyetértett az elsőfokú bíróságnak az alperes perbeli legitimációja hiányával kapcsolatos álláspontjával.

[54] Az ellenkérelmében előadottakat fenntartva, hangsúlyozta, a cikkbe ágyazott videó közéleti ügyben megfogalmazott kritikát, ténybeli alapokon nyugvó véleményeket tartalmaz, amelyet a meghallgatott tanúk és a csatolt hangfelvétel is igazoltak. A felperes által sérelmezett mondatok tényállításnak nem minősülő utalás, sugallat és vélemény kategóriájába eső kifejezések, amelyek tekintetében helyreigazításnak nincs helye. Hangsúlyozta, irreleváns, hogy a Magyar Értelmező Kéziszótár az ellehetelenít szót miként határozza meg, mert e körben az ún. bizonyíthatósági teszt az irányadó és alkalmazandó.

[55] Az elsőfokú bíróság az Alkotmánybíróság által meghatározott szempontok figyelembevételével helytállóan értékelte, hogy a véleményt kifejező nyilvános közlés közügynek, közéleti kérdésnek tekintendő. A cikk és a riport kontextusa vonatkozásában a sérelmezett riport közérdeklődésre számot tartó témában született. Az erről való beszámoló pedig a sajtónak nem csak feladata, hanem az Smtv. 10. §-a szerint kötelessége is. Hangsúlyozta, a felperes maga jelentette ki a keresetében, hogy intézményvezetői tevékenysége alkotmányos keretek között vitatható és munkájával szemben kritikának van helye. A kommentek biztosítják az igazgatónő ellehetetlenítő tevékenysége és a (párt neve) képviselői minősége közötti összefüggés feltételezésének vékony ténybeli alapját. Kiemelte, a felperes keresetlevelében maga is azt sérelmezi, hogy az alperes utaló módszerrel közvetetten állítja valótlanul, hogy a felperes tevékenysége összefüggésben áll (párt neve) önkormányzati tevékenységével, vagyis azt sérelmezi, hogy a cikk mit sugalmaz. A sugalmazás helyreigazítás tárgya nem lehet.

[56] Megismételte, hogy a felperes mint (település neve)-i Önkormányzati képviselő nyilvánvalóan közszereplőnek minősül. E minősége folytán a felperesre a fokozott tűrési kötelezettség terhe kiterjed. A közlés kizárólag a felperes önkormányzati tisztségével, a közoktatással és az intézmény vezetésével mint közügy kategóriáját képező történésekkel kapcsolatban került sor.

Az ítéltábla döntésének indokai

[57] A fellebbezés részben alapos.

[58] A Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak

minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A fellebbező fél tehát azzal, hogy milyen határozott kérelmet milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[59] A felperes az ítéletáblától gyakorolni kért felülbírálati jogkört nem jelölte meg, fellebbezésének petitumából kitűnően azonban kérte az elsőfokú ítélet eljárásjogi [Pp. 369. § (1) bekezdés], továbbá anyagi jogi felülbírálatát is [Pp. 369. § (3) bekezdés]. A fellebbezés szabad szöveges indokolása alapján az anyagi jogi felülbírálat körében a felperes az elsőfokú bíróság tényállás megállapítását [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont] és jogi minősítését [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont] támadta.

[60] A felperes az ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 381. §-ára alapította, amely az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésére vonatkozó rendelkezés. E szerint az ítélet hatályon kívül helyezésének akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait megsérti, ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemi eldöntésére kihat, és az a másodfokú eljárásban észszerűen nem orvosolható.

[61] A felperes elsődleges fellebbezési kérelmét megalapozó eljárási szabálysértésként a Pp. 346. § (5) bekezdésére és a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

[62] Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatályon kívül helyezési petitum kapcsán figyelemmel kell lenni a már hatályon kívül helyezett, de a jogelvet illetően alkalmazandó PK 206. számú állásfoglalás iránymutatására, amely az indokolási kötelezettség megsértése okán csupán akkor írta elő az ítélet hatályon kívül helyezését, ha emiatt az érdemi határozat nem bírálható felül. Amennyiben a per irataiból egyébként megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság döntését mire alapította, akkor a másodfokú bíróság a döntés indokait pótolni tudja és azt meg is kell tennie. A másodfokú bíróságnak lehetősége van az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére, pontosítására, ha az elsőfokú bíróság nem követ el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az eljárás megismétlését tenné szükségessé (Kúria Pfv.20.240/2022/4.). A másodfokú bíróságnak az adott ügyben hozott ítélet egyedi körülményeit kell mérlegelnie és ez alapján állást foglalni abban, hogy az indokolás másodfokú eljárásban történő kiegészítése megtörténhet-e. Ebben a körben pedig azt kell eldönteni a Pp. 381. §-a alapján, hogy a jogszabálysértés, vagyis a hiányos indokolás orvoslása a másodfokú eljárásban észszerű-e. Az indokolási kötelezettség megsértése körében tett fellebbezési előadás annak megalapozottsága esetén sem teszi indokoltá az ítélet hatályon kívül helyezését. A rendelkezésre álló periratok alapján ugyanis az indokolás állított hiányosságai – amennyiben az indokolt – korrigálhatók. Az pedig, hogy a felperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet érvelése egyes kérdésekben nem alkalmas döntésének alátámasztására, nem az indokolási kötelezettség megsértését jelenti.

[63] Nem alapozza meg az ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 279. §-ára való hivatkozás sem. A Pp. 279. §-a a bizonyítás eredményének mérlegeléséről rendelkezik, e szerint a bíróság a perben jelentős tényeket, a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése egyenként és összességében történő értékelése alapján meggyőződése szerint állapítja meg. A Pp. 279. §-a tehát a tényállás megállapításának a szabálya. A tényállás téves, okszerűtlen megállapítása azonban nem vezet eljárási szabálysértés miatt az ítélet hatályon kívül helyezésére, mert a bizonyítékok téves értékelése és mérlegelése az ítélet anyagi felülbírálata során a tényállás felülmérlegelésére ad lehetőséget (hasonlóan: BDT 2023. 4682).

[64] Az ítéltábla az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó eljárási szabálysértést (Pp. 379. §, Pp. 380. §) nem észlelt, ezért az ítéletet érdemben bírálta felül.

[65] Az alperes elsődleges védekezése a keresetösségi jog hiányára irányult. Az alperes e hivatkozását mint alaki védekezést jelölte meg. A Pp. 192. § (2) bekezdése szerint azonban az alaki védekezés a fél arra vonatkozó kérelmét jelenti, hogy a bíróság az eljárást valamely okból annak érdemi elbírálása nélkül szüntesse meg.

[66] A passzív perbeli legitimáció, az, hogy a perben érvényesíteni kívánt jog vagy követelés az alperessel szemben érvényesíthető-e, a jogvita érdemi kérdése, amelyről a bíróságnak ítélettel kell döntenie [Pp. 340. § b) pont]. A passzív perbeli legitimáció hiányának jogkövetkezménye a kereset elutasítása. Ha tehát a felperes nem a sajtó-helyreigazításról rendelkező jogszabályban megjelölt kötelezett ellen érvényesítette az igényét, akkor a bíróságnak a keresetet érdemben el kell utasítania (Kúria Pfv.30.064/2025/8.). Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan járt el, hogy elfoglalt álláspontjára tekintettel ítéletben rendelkezett a kereset elutasításáról. Az ítéltábla azonban e körben kifejtett álláspontjával nem ért egyet.

[67] Az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályi rendelkezések és a felhívott eseti döntések alapján helytállóan határozta meg a helyreigazítási igény érvényesítésének a kereteit. A Pp. 495. § (1) bekezdése meghatározza a helyreigazításra kötelezettek körét, ennek értelmében az érintett a helyreigazító közlemény közzétételét a sajtószertől kérheti. A perben nem volt vitatott, hogy a (híroportál neve) internetes újság az Smtv. 1. § (6) pontja alapján sajtóterméknek minősül, az alperes pedig az ott megjelent médiatartalom tekintetében szerkesztői felelősséggel tartozik, azaz sajtószertnek minősül.

[68] Az alperes passzív perbeli legitimációjának kérdésében a jogvita tárgyát az képezte, hogy az alperes szerkesztői felelőssége fennáll-e a cikkében megjelentetett nem vitásan más sajtószert által készített és közölt riportban elhangzó tartalomért. Az ítéltábla e tekintetben a felperes álláspontjával ért egyet. Az elsőfokú bíróság ítéletében felhívott eseti döntések tényállása a perbelitől eltérő, azon perek alperesei a sérelmezett tartalom megjelenítésének csupán felületet biztosítottak. A jelen ügyben jelentősége van annak, hogy az alperes az érintett témában maga is tett közzé írást, és annak részeként közvetlenül elérhető módon szerkesztette be a (település neve) Televízió riportját. Az ítéltábla álláspontja szerint ez csupán formai eltérés attól, amikor a sajtószert a más sajtószert által közölt nyomtatott tartalmat idézve veszi át és teszi közzé. A bírói gyakorlat szerint a jogsértő tartalom bármilyen módon történő hozzáférhetővé tétele híresztelést jelent, más személy jogsértő nyilatkozatának továbbadásáért pedig a híresztelő a jogszabály rendelkezése folytán önmagában a továbbítás megtörténte miatt objektív felelősséggel tartozik (Kúria Pfv.20.173/2025/7., Indokolás [68]).

[69] A kifejtettek szerint az ítéltábla álláspontja az, hogy az alperes a riport jogsértőnek minősülő közlései vonatkozásában az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján helyreigazításra köteles.

[70] Mindezek után vizsgálendő, hogy a per tárgyává tett közlések a helyreigazítási igényét megalapozzák-e.

[71] Az ítéltábla előrebocsátja, a felperes keresetében a sajtó-helyreigazításhoz való jogát érvényesítette, ami ugyan szorosan kapcsolódik a személyiségvédelem polgári jogi szabályaihoz, azonban annak elsődleges funkciója a közönség tájékozódáshoz fűződő érdekének biztosítása és a sajtó hitelének megőrzése. Ezeknek a szempontoknak a jogi szabályozás objektív védelmet biztosít, a valótlan tartalmú közlés helyreigazítási kötelezettsége független a sajtószert vétkességétől és a tényállítások sértő jellege nem feltétele a sajtó-helyreigazításnak (Pécsi Ítéltábla Pf.20.021/2025/4.), független továbbá attól is, hogy mi volt a közlemény megjelentetésének célja. Minderre figyelemmel a felperes

fellebbezésének ezzel összefüggő érvei a jelen per tárgyát képező jogvita elbírálása szempontjából közömbösek.

[72] A helyreigazítási igény megalapozottságának vizsgálata körében az elsőfokú bíróság ugyancsak az irányadó jogszabályoknak, bírói gyakorlatnak az alkalmazásával határozta meg a helyreigazítási igény megalapozottságának vizsgálata körében irányadó szempontokat.

[73] A bíróság Alaptörvény 28. cikkéből következő kötelessége az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása. E szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét, elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Amennyiben egy ügyben felmerül valamelyik alapjog érintettsége, a bíróságnak saját jogértelmezését a jog alkotmányos tartalmával összhangban kell kialakítania. Ez azt jelenti, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során figyelemmel kell lenni a releváns alkotmányossági szempontokra [7/2013. (III. 7.) AB határozat, 3145/2018. (V. 07.) AB határozat].

[74] A véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos ügyekben az alapjogok érintettsége miatt megkerülhetetlen az Alkotmánybíróság jogértelmezésének figyelembevétele, az egyes alapjogok érvényesülésének összevetése. A sajtószabadság – amely felöleli valamennyi médiatípus szabadságát – a szólásszabadság intézménye. A sajtó ugyanis – tevékenységének egyre összetettebb és szerteágazóbb jellege mellett is – mindenekelőtt a véleménynyilvánításnak, a véleményformálásnak és a véleményalkotáshoz nélkülözhetetlen információszerzésnek az eszköze (3466/2020. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [34]). A sajtó tehát alkotmányos jogát gyakorolja akkor, amikor a közérdeklődésre számot tartó eseményekről beszámol, azokról következtetéseket von le (3350/2022. (VII. 25.) AB határozat, Indokolás [38]).

[75] Az Alkotmánybíróság által meghatározottak alapján, bár a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanítások közzétételére, de e körben is szükség van olyan alkotmányossági megfontolások mérlegelésére mint a közügyekre vonatkozó információk áramlásának érdeke, illetve a sajtó viszonya az általa közölt kijelentésekhez (34/2017. (XII. 11.) AB határozat, Indokolás [41]). Alapjogi érintettség esetén az Alkotmánybíróság által kialakított alapjogi teszt alkalmazásával a bíróságnak elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy az adott közlés közügyben való megszólalást jelent-e, tehát a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. A sajtó-helyreigazítás iránti perben közvetlenül nem alkalmazható ugyan az általános személyiségvédelmi perben irányadó közéleti szereplőkre vonatkozó Ptk. 2:44. § (1) bekezdése, az Alkotmánybíróság azonban a 7/2014. (III. 07.) AB határozatában kifejezésre juttatta, hogy a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme a közügyekben megfogalmazott értékítéletre és a közügyek körébe tartozó tényállításokra egyaránt vonatkozik.

[76] Erre tekintettel a nyilvános közlés során elsőként arról szükséges dönteni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben. Ennek megítéléséhez elsődlegesen a közlés megjelenésének módját, körülményeit és a vélemény tárgyát, kontextusát szükséges figyelembe venni. Vizsgálni kell ezért a médium típusát, a közlés apropóját adó eseményt, illetve az arra érkező reakciókat, és az adott közlésnek ebben a folyamatban játszott szerepét. Értékelni kell továbbá a kijelentés tartalmát, stílusát, a közlés aktualitását, valamint célját. Amennyiben e körülmények értékelésével az állapítható meg, hogy a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvez (13/2014. (IV. 18.) AB határozat [39]).

[77] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak e körben elfoglalt álláspontjával. A szakmai körökben közismert, de az érdeklődő közvélemény számára is ismert, hogy a (település neve)-i (gimnázium neve) Gimnáziumban nagy múltra visszatekintő drámaképzés folyik. A képzést érintő változások közérdeklődésre tartanak számot, a kérdést érintő közlések ezáltal közügyeket és rajta keresztül a felperest mint intézményvezetőt érintik. A felperes érvelésével ellentétben a felperesre vonatkozó tartalom a kialakult helyzet okait vizsgálja, ezzel összefüggésben a felperes betöltött szerepét taglalja. Az tehát szorosan kapcsolódik a riport témájához.

[78] Az Alkotmánybíróság által felállított teszt alapján ezt követően abban szükséges dönteni, hogy a közlés értékítéletnek, vagy tényállításnak tekinthető-e. Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg az elhatárolási szempontokat. Az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében a sajtó-helyreigazításnak valótlán tény állítása, híresztelése vagy való tények hamis színben való feltüntetése ad alapot. A tényállítások mindig tartalmaznak olyan konkrétumokat az értékítéletekkel szemben, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető.

[79] Itt utal az ítéltábla arra, az elsőfokú ítélet [22] bekezdésében felhívott eseti döntésekben megjelölt és a felperes fellebbezésében kifogásolt tartalmat a 36/1994. (VI. 24.) AB határozat rögzíti.

[80] A tartalmi vizsgálat legfőbb szempontjait a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása tartalmazza. E szerint a sajtó-helyreigazítási igény elbírálásánál a sajtóközleményt maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. A sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A helyreigazítást kérő személynek megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra. Véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, politikai, tudományos és művészeti vita önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja (II-III. pont).

[81] A peradatok alapján az állapítható meg, hogy a gimnázium drámatagozatán átszervezés zajlott, ami elégedetlenséget váltott ki a tanulókból, a szülőkből, ez jutott el a médiához és ennek megjelenítése az alperes cikke és az abba ágyazott sérelmezett riport.

[82] Az 1. számú közlés a felperes tudattartalmára vonatkozik. A „valamit szeretne elérni” kifejezés azt jelenti, hogy az adott személynek célja, szándéka, vágya, vagy törekvése van egy bizonyos eredmény megvalósítására. Az „ellehetetleníteni szeretné” jelentése adott esetben a drámatagozat működésének a megakadályozására vonatkozó törekvés. A peradatok alapján megállapítható, hogy az iskola a drámatagozatot a korábbtól eltérő struktúrában kívánta működtetni. Az átszervezés mögött meghúzódó tudattartalom azonban vélemény. Miután a vélemény sajtó-helyreigazítás alapja nem lehet, közömbös, hogy annak van-e ténybeli alapja. A vélemény alapját képező tényállítások ((szakgimnázium neve röviden)-vel való együttműködés megszüntetése, (tanárnő neve) elbocsátása) nem képezik a per tárgyát. Az pedig, hogy mindez összefüggésben áll azzal, hogy a felperes (párt neve) önkormányzati képviselő sugallat, amely ugyancsak nem lehet helyreigazítás alapja (BDT2014. 3192).

[83] Egyetért az ítéltábla a felperesnek azzal az álláspontjával, hogy a 2., a felperesnek a diákokkal való bánásmódjára vonatkozó közlés tényállításokat tartalmaz, konkrétan mindennapi rendszerességgel tanúsított magatartásokat jelöl meg, olyan cselekvést, amelynek megtörténte bizonyítható. Ebből a szempontból közömbös, hogy a tényállításokat a riporter a személyes tapasztalata alapján tette, vagy a diákokkal folytatott beszélgetéseknek a konklúziója a közlés. Önmagában az a tény, hogy valamely állításhoz következtetés útján jutott el a sajtó, nem minősíti automatikusan véleménynek az adott tényállítást, mivel a

következtetésként megfogalmazott álláspont kapcsán is vizsgálni kell bizonyíthatósági teszttel, hogy a következtetés tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősül (FÍT 20712/2019/5.). A fentiekben kifejtettek szerint az ítéltábla álláspontja szerint a bizonyíthatósági teszt alapján e közlésben szereplő kijelentések tényállításnak minősülnek.

[84] A következőkben vizsgálandó a tényállítások valósága, amelynek bizonyítása a PK 14. számú állásfoglalás értelmében az alperest terhelte. E tekintetben jelentősége van annak, hogy az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok köréből kizárt hangfelvétel vizsgálat tárgyát nem képezheti.

[85] Egyetért az ítéltábla a felperesnek azzal az álláspontjával, hogy a meghallgatott tanúk vallomása nem bizonyítja a tényállítások valóságát. (tanú 2. neve) nem saját tapasztalásáról számolt be, ahogyan (tanú 1. neve) tanú sem. Mindkét tanú a hangfelvétel tartalmára és a tanulók elmondására alapította a felperes magatartására vonatkozó előadását. Mindemellett mindkét tanú egyetlen esetet jelölt meg, amikor a felperes a (tanárnő neve) tanárnő elbocsátása miatt tartott demonstrációban (ülősztájk) közreműködő egyik diszlexia tanulási zavarral küzdő, vele „pimaszkodó” diákkal szemben kétségtelenül meg nem engedhető hangnemet ütött meg, amikor írástudatlannak nevezte. Ezt (tanú 3. neve) vallomásában szintén megerősítette. Ez azonban nem alkalmas annak alátámasztására, miszerint a felperes a kifogásolt magatartást napi rendszerességgel tanúsítja.

[86] Nem vitatott tény, hogy a felperes feljelentést tett egy tanuló ellen a személyét érintő, az alperes által nem vitatottan a fellebbezésben leírt tartalmú és (tanú 2. neve) tanú által is gyűlölködőnek minősített mém közzététele, továbbítása miatt. A megfélemlítés egy szándékos, ismétlődő hatalmi fölényen alapuló agresszív viselkedésforma, amelynek célja a félelemkeltés, a másik személy pszichikai, vagy pszichológiai bántalmazása, irányítása. E jelentéstartalomnak a felperes által tett feljelentés nem feleltethető meg.

[87] Helytálló az a fellebbezési érvelés, hogy (tanú 4. neve) betöltött igazgató-helyettesi pozíciója önmagában vallomásának bizonyítékként való értékelését nem zárja ki. Ugyanakkor a tanú vallomása a jogvita elbírálása szempontjából relevanciával nem bír, különös tekintettel az alperest a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján terhelő bizonyítási kötelezettségre.

[88] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla e közlés tekintetében a helyreigazítási igényt megalapozottnak ítélte.

[89] Oszlja ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a harmadikként sérelmezett kijelentés véleménykénti minősítését illetően. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a riporter létszámcsökkenés tényéből levont feltételes módon megfogalmazott következtetése véleménynyilvánításként értékelendő.

[90] A fentiekben írtak szerint az ítéltábla a 2. számú közlés tekintetében kötelezte helyreigazításra az alperest.

[91] A fentiekre tekintettel a peres felek pervesztességének-pernyertességének aránya az elsőfokú eljárásban az alperesre kedvezőbben 1/3-2/3 arányú. Részleges pernyertesség esetére a Pp. 83. § (2) bekezdése az irányadó. E szerint részleges pernyertesség esetén a fél az ellenfél perköltségét pervesztessége arányában téríti meg. Ennek alapján a perköltség elszámolása a felek által a Pp. 81. §-a alapján felszámított ügyvédi munkadíj alapulvételével a következő. A felperes 476.600 forint, az alperes 1.444.813 forint perköltséget számított fel. A pervesztesség-pernyertességre figyelemmel ebből a felperest 158.867 forint, az alperest 963.209 forint illeti meg.

[92] Erre tekintettel az ítéltábla a felperes által fizetendő részperköltség összegét 804.342 forintra leszállítja.

[93] A Pp. 499. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek a perköltséget a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személy javára kell megfizetnie, amely a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.

[94] Az elsőfokú eljárásban az eljárási illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja és 39. § (1) bekezdés b) pontja alapján 31.500 forint, amelyből a felperest 21.000 forint terheli. A különbözethez jelentkező 10.500 forintot a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján az alperesért szerkesztői felelősséget viselő jogi személynek, a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-nek kell megfizetnie.

[95] A kifejtettre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[96] A másodfokú eljárásban a peresztesség-pernyertesség aránya a felperes fellebbezésének részbeni eredményességére tekintettel az elsőfokú eljárásával megegyező. A felperes másodfokú perköltsége a csatolt díjmegállapodás alapján 300.000 forintban határozható meg (fellebbezés előterjesztése), amelyből pernyertességére tekintettel 100.000 forint illeti meg, míg az alperes a felszámított 279.400 forint 2/3 részére, azaz 186.267 forintra jogosult. Mindezek alapján az ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft. részére 86.266 forint másodfokú perköltség megfizetésére.

[97] A feljegyzett az Itv. 46. § (1) bekezdése és 39. § (1) bekezdés c) pontja alapján meghatározott fellebbezési eljárási illetékből a felperes 36.000 forintot, a Szegedi Rendezvény és Média Központ Nonprofit Kft. 12.000 forintot köteles megfizetni [Pp. 101. § (1) bekezdés, 102. § (1) bekezdés].

[98] Tájékoztatja az ítéltábla a felperest és a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-t, hogy a másodfokú eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie. Megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget megállapító jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot. Figyelmezteti a felperest és a (szerkesztői felelősséget viselő jogi személy) Kft.-t, amennyiben az illetéket az esedékességkor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[99] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2026. március 4.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró